

[Statsministeren]

re regering, havde vi allerede i 1985 haft et betydeligt overskud på statsfinanserne, men jeg er helt overbevist om, at vi nok skal vinde det kapløb med rentebyrden og få ligevægt på betalingsbalancen i 1988 og på statsbudgettet inden 1990. Vi låner ikke længere til forbrug. Underskuddene er nu mindre end renterne, både når vi taler om betalingsbalancen, altså udlandsrenterne, og når vi taler om statsregnskabet, altså både udlands- og indlandsrenter. Vi tilskriver ikke længere de fulde rentebeløb. Det er det, der er sket.

Økonomerne omkring os i det danske samfund er unægtelig ikke altid ganske enige. Nogle er lidt pessimistiske, nogle er lidt optimistiske. Nogle er tilhængere af den ene økonomiske skole, nogle af den anden, osv. Det er ikke noget nyt. Nationalbankdirektøren er vel en af de mest ængstelige, og det kan ikke undre os. Det er ikke så unaturligt, at en nationalbank i en situation med problemer rejser ønsket om skærpede krav til finanspolitikken. Det har jo sin baggrund i, at Nationalbankens direktion har ansvaret for pengepolitikken, som man helst ikke ser skal løse urimeligt store opgaver. Pengepolitikken, det er nationalbankdirektørens ansvar.

Går vi så til de økonomiske vismænd, kan man sige, at de har et andet ansvar. De har det ansvar at fremsætte underbyggede prognoser, og jeg mener, vismændene dokumenterer, at regeringens politik er rigtig. Jeg tænker f.eks. på de afskedsord, vi mødte fra professor Karsten Laursen, som for kort tid siden i et interview i Nyhedsmagasinet får stillet følgende spørgsmål:

»Vi hører hver eneste uge regeringen, specielt statsministeren, sige, at det går godt, og at der er god grund til optimisme, selv om betalingsbalanceunderskuddet slår nye rekorder. Er De enig?«

Og så svarer vismanden: »Ja, jeg tror, at optimismen er velbegrundet hele vejen rundt.« Og det sidste, han siger i interviewet, er følgende: »Jeg føler, at den politik, der er tilrettelagt, er så effektiv, som det næsten kan tænkes. Så må man også give den en chance for at virke, før man på ny griber ind. Den chance får den ikke, hvis man her og nu griber ind med en finanspolitisk stramning.«

Hans kollega professor Niels Thygesen siger så sent som i dag, i Jyllands-Posten fra den 3. oktober 1985: »Om 10 år har vi penge til gode i udlandet.« Og så siger han yderli-

gere, at underskuddet på betalingsbalancen vil være væk om 3 år og de offentlige udgifter svare til indtægterne. Det viser beregningerne fra de økonomiske vismænd. Resultaterne svarer helt til regeringens forventninger, står der, og betingelsen er blot, at væksten på vore eksportmarkeder fortsat bliver på 2½ pct. om året. Desuden skal der være en uændret finanspolitik og konkurrenceevne herhjemme. Og forbedringen af Danmarks økonomi vil fortsætte også efter 1988, mener Niels Thygesen. Det er en vurdering, som ligger ganske tæt på regeringens.

Nu skal vi da heller ikke forbigå finansministerens oplysning i går om, at vi nu var så vidt, at finansministeren tør skønne, at underskuddet på statsfinanserne for 1986 vil falde med yderligere 6 mia kr., så det kommer helt ned på 20 mia kr. Fra udsigten til de 80 mia kr. for året 1983 til et skøn på 20 mia kr. i 1986, det er en enorm fremgang, og det vækker også megen respekt, men det har også haft sin omkostning i form af den meget kritiske holdning til offentlige udgifter, som har været regeringens linje. Jeg kan sige, at dette betyder, at den offentlige sektors drifts- og anlægsunderskud vil falde dramatisk. Dette underskud var i 1983 på 7 pct. af bruttonationalproduktet, men i 1986 vil det falde til kun ¼ pct. af bruttonationalproduktet. Og så spørger jeg: kunne dette betydningsfulde resultat være opnået med en fortsættelse af socialdemokratiets politik? Selv om vi forestiller os, at socialdemokratiet på en række områder ville have forandret sin politik, kunne vi så have nået det resultat? Socialdemokratiet har jo stemt nej til de fleste af vore forslag, som har ført til disse resultater. Jeg må nå til det resultat, at vi ikke havde fået disse forbedringer med en fortsat socialdemokratisk regeringsledelse.

Hr. Svend Auken siger i sin tale, at regeringen fik chancen. Og så er det, han føjer til: men regeringen brugte den ikke. Jeg kan kun sige, at jeg synes, det er en mageløs eskapisme, flugt fra virkelighedens verden. At sige sådan er en intellektuel, dialektisk bedrift, som næppe nogen anden end hr. Svend Auken selv vil kunne overgå næste gang.

Og så siger hr. Svend Auken: socialdemokratiet ønsker et samfund, hvor der er brug for alle. Det er selvfølgelig en smuk og rigtig målsætning, den tror jeg vi alle kan tilslutte